

Преподаването на психоанализата

Източник:

https://www.espace-analytique.org/Qui_sommes-nous/Textes_fondateurs/Enseignement_de_la_psychanalyse

Превод от френски: проф. Асен Чаушев

1.1) Допускането, че психоанализата може да бъде преподавана извиква необходимостта да се формулира изрично с какво преподаването ѝ е различно, когато се провежда в университета или в аналитична асоциация.

1.2) Но за това трябва да го разграничаваме от преподаването на природните науки и философията. Психоаналитичните понятия, за разлика от всяко друго понятие, ако се разчитат аналитично, интерпретират, създават мястото на възможен субект. Те съществуват винаги артикулирани (съчленени) в определено писане (или почерк, ако използваме термина на Ролан Барт, бел.прев.).

1.3) Като преподаване, психоанализата може да се схваща като отворено множество от теории: първата и втората топки на Фройд, позициите на М. Клайн, обектът на Уиникът, символиката и топологията на Лакан, и т.н. Необходимо е както да се отчита тяхната вътрешна структура, така и техните прекъсвания и релации (връзки).

1.4) Все пак, фройдисткото учение не се преподава. То се осъществява по време на лечението.

2.1) Извличането от лечението на това, което е ново, изобретяването като такова, това не е вече въпрос на преподаване, а на предаване в същинския смисъл на думата.

2.2) Ако теориите са рибарски мрежи, които хвърляме в реалното, то предаването е предаване на нещо казано, свойствено за всяка анализа, без което понятията са като ветроход без попътен вятър.

2.3) Предаването артикулира ученията с доктрината. Това е специфично за аналитичната институция. Без това цялото преподаване става академично, знанията са достатъчни и това, което прави между аналитиците общност от опит, изчезва.

2.4) Тъй като крайната цел на психоанализата е произвеждането на нов субект, когато се окаже, че е дидактична (обучителна), тя вече не е автономна в целите си. Нехетерономна ли е?

2.5) Институцията, като модалност на общностния опит представлява колкото изискване, толкова и смяна (щафета) на лечението. Вземайки върху себе си въздействия от анализа, върху които лечението няма вече влияние. Между изискванията на лечението и социалния механизъм между аналитици трябва, всеки път, да се изобретява определена връзка (релация). Този механизъм почива на обща за двете (лечението и социалния механизъм) точка, която е забраната: изконното (структурно, а не присъщо на даден клиничен тип) отричане, което препятства достъпа на субекта до основаващите го означаващи; което споява общността в непризнаването на дължимото по отношение на господаря (също така е езикът, който тя (общността) говори).

2.6) Този подлежащ на доказване изоморфизъм, е това, което разделя преподаването на психоанализата от нейната етика.

Разликата между „аналитичните теории“ и „фройдовото учение“ беше установена от Владимир Граноф в Родства. Както и артикулирането на отричането със собственото име.